

Panium - Numărul Cinci

Jefuitorii poporului tău: exaltarea și căderea Romei în profeție

Jeff Pippenger

2025-03-05

Cartea lui Daniel desfășoară o remarcabilă narațiune profetică, împletind un principiu al repetării și extinderii care străbate viziunile sale, de la statuia metalică din capitolul 2 până la complexele conflicte regale din capitolul 11. În acest cadru se conturează un argument convingător: Bătălia de la Actium din 31 î.Hr., culminând cu căderea Egiptului în 30 î.Hr., se impune ca o împlinire cheie a Daniel 11:25, 26, marcând zorii supremației de 360 de ani a Romei păgâne.

Daniel 11 începe cu ascensiunea și căderea imperiilor care au urmat morții lui Alexandru cel Mare în 323 î.Hr. Totuși, până la versetul 14 se produce o schimbare. În jurul anului 200 î.Hr., pe când Antioh al III-lea (Magnus) se pregătea pentru bătălia de la Panium împotriva regelui-copil Ptolemeu al V-lea, Roma a intervenit, nu ca un simplu spectator, ci ca „jefuitorii poporului tău”. Preocupată să asigure aprovizionarea Egiptului cu grâu în mijlocul frământărilor elenistice, Roma și-a exercitat influența în timpul celui de-al Doilea Război Macedonean (200–197 î.Hr.), pregătind cadrul pentru rolul ei profetic.

Stăpânirea Romei asupra iudeilor

Trecând înainte până în anul 63 î.Hr., versetul 16 își găsește împlinirea când Pompei ia cu asalt Ierusalimul, pătrunzând în Sfânta Sfintelor și afirmând stăpânirea romană asupra „țării celei slăvite”. De aici, versetele 17–22 urmăresc o succesiune de figuri romane: campaniile orientale ale lui Pompei, cuceririle lui Iulius Cezar și asasinarea sa în anul 44 î.Hr., domnia de ridicare a birurilor a lui Augustus Cezar (menționată în Luca 2:1), încheiată în anul 14 d.Hr., și Tiberiu, supraveghind răstignirea lui Hristos în anul 31 d.Hr., când „prințul legământului” a fost zdrobit. Linia profetică de la Pompei în Ierusalim până la Titus în Ierusalim, în anul 70 d.Hr., trasează linia dominației Romei asupra poporului lui Dumnezeu.

Începutul cu pângărirea templului de către un general roman și sfârșitul cu distrugerea templului de către un general roman poartă semnătura lui Alfa și Omega. Începând cu pângărirea și încheindu-se cu distrugerea, linia istorică cuprinde, de asemenea, pângărirea și distrugerea Celui care a spus despre Sine: „Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Adevărul este alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic, iar linia care începe cu Pompei și se încheie cu Titus include o distrugere a templului la mijloc, reprezentată de crucea din mijloc a celor trei cruci, care au fost ridicate chiar la mijlocul săptămânii în care Hristos a venit să confirme legământul. Versetele 16–22 reprezintă o linie profetică ce poartă semnătura adevărului. Există câteva linii profetice importante în cadrul istoriei reprezentate de versete, dar tema principală a acestei linii este stăpânirea Romei asupra iudeilor.

Alianțe și tratate

Versetul 23 „reia și amplifică”, revenind la anii 161–158 î.Hr., când iudeii, sub conducerea lui Iuda Macabeul, au încheiat un tratat de alianță cu Roma (1 Macabei 8). Aceasta evidențiază strategia unică a Romei de edificare imperială — cucerirea prin tratate și alianțe, o metodă distinctă de cea a predecesorilor ei. Versetul 24 încheie această fază, menționând că Roma „își va planifica uneltirile din întărituri, chiar pentru o vreme.”

Iar după legământul încheiat cu el va lucra cu înșelăciune; căci se va ridica și se va întări cu puțin popor. Va intra pe cale pașnică chiar în locurile cele mai grase ale ținutului; și va face ceea ce părinții lui n-au făcut, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va chibzui planurile împotriva cetăților întărite, chiar pentru o vreme. Daniel 11:23, 24.

Pentru o vreme

Cuvântul tradus „împotriva” poate fi înțeles ca „din”. Roma își întocmește uneltirile „din”. Cuvântul „din” din verset indică spre cetatea Romei, inima politică și militară a imperiului, drept baza strategiilor sale. „Timpul” este, profetic, de 360 de ani, începând odată cu căderea Egiptului în anul 30 î.Hr., după Actium, și încheindu-se în anul 330, când Constantin abandonează Roma pentru Constantinopol.

Versetele 25 și 26 se concentrează asupra Actiumului însuși.

Și își va stârni puterea și curajul împotriva regelui de la miazăzi cu o mare oștire; iar regele de la miazăzi va fi întărit la luptă cu o oștire foarte mare și puternică; dar nu va sta în picioare, căci vor urzi uneltiri împotriva lui. Ba chiar cei ce mănâncă din bucatele lui îl vor nimici, iar oștirea lui va fi măturată, și mulți vor cădea uciși. Daniel 11:25, 26.

În 31 î.Hr., Octavian, reprezentând Roma ca „împăratul de la miazănoapte”, și-a mobilizat oștile împotriva Egiptului Cleopatrei, „împăratul de la miazăzi”, într-o confruntare navală monumentală. „Oastea foarte mare și puternică” a lui Antoniu și a Cleopatrei a șovăit, zădărnicită de „vicleșuguri” strategice (tacticile lui Agrippa) și de trădări și defecțiuni din partea aliaților lui Antoniu, precum și de retragerea Cleopatrei în plină bătălie. Până în 30 î.Hr., Egiptul devenise o provincie romană, inaugurând domnia necontestată a Romei păgâne. Acest interval de 360 de ani, de la 30 î.Hr. până la 330, corespunde supremației Romei, centrată în bastionul ei original, până când strămutarea lui Constantin a „aruncat la pământ” bastionul, după cum prevestește Daniel 8:11.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și de către el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

Când Constantin a lepădat cetatea Romei în favoarea cetății Constantinopolului, el a lăsat în cetatea Romei un vid de putere, rămas deschis Bisericii papale pentru ca aceasta să preia scaunul autorității pe care îl reprezenta cetatea Romei. Acest act a împlinit versetul al doilea din Apocalipsa treisprezece.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca ale unui urs, și gura ei ca a unui leu: și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Apocalipsa 13:2.

În Daniel 8, două cuvinte ebraice diferite, ambele traduse prin „sanctuar”, diferențiază relatarea despre sanctuar din cartea lui Daniel. Cartea lui Daniel prezintă un război între Hristos și Satana, așa cum este ilustrat în reprezentanții lor pământești. Babilonul, reprezentantul pământesc al lui Satana, cucerește Ierusalimul la începutul cărții lui Daniel, iar Ierusalimul cucerește Babilonul în versetul patruzeci și cinci al capitolului unsprezece. Împărățiile reprezentate de cetatea Ierusalimului și de cetatea Babilonului sunt „sanctuale ale țării”. Cetățile Babilon și Ierusalim sunt amândouă sanctuale ale țării și ambele au propriile lor temple în interiorul cetății. Templul Panteonului se află în cetatea Romei, iar templul din Ierusalim este corespondentul lui în narațiunea profetică. Babilonul și cetatea Romei sunt contrafaceri ale Ierusalimului.

În Daniel 8, cele două cuvinte ebraice sunt „miqdash”, în versetul 11, unde cornul mic (Roma păgână) aruncă la pământ „locul sanctuarului său” (cetatea Romei), când Constantin se mută în 330. Celălalt cuvânt este „qodesh”, în versetele 13 și 14, unde sanctuarul lui Dumnezeu așteaptă curățirea după 2300 de zile. Deși ambele cuvinte sunt traduse prin „sanctuar”, „miqdash” poate desemna fie o fortăreață a lui Dumnezeu, fie o fortăreață păgână, pe când „qodesh” este folosit în Biblie numai pentru a desemna sanctuarul lui Dumnezeu.

În Daniel 11:31, „sanctuarul țării” (cetatea Romei) este pângărit pe măsură ce barbarii și Vandalii aduc războiul în cetatea Romei. „Armele” din verset au început odată cu Clovis, în 496, și au continuat până la deplina ascendență a Romei papale, în 538, când Ostrogoții au fost expulzați din cetate.

Linia profetică de la Actium se întinde dincolo de anul 330. „Corăbiile din Chittim” din versetul 30 îi identifică pe vandalii conduși de Genseric, care au jefuit Roma în 455, semnalând prăbușirea Romei Apusene. Apoi se ridică Roma papală, domnind din 538 până în 1798; timp de 1260 de ani, până când generalul lui Napoleon, Berthier, a produs „rana de moarte” prin capturarea lui Pius al VI-lea. Cei 360 de ani ai Romei păgâne, de la 30 î.Hr. până la 330, oglindesc cei 1260 de ani ai Romei papale, fiecare începând odată cu căderea celui de-al treilea obstacol (Egiptul, ostrogoții).

„Regele de la miazănoapte” modern își face apariția în versetul 40. În 1989, papalitatea, aliată în secret cu Statele Unite conduse de Reagan (simbolizate prin care de luptă, corăbii și călăreți), răstoarnă URSS, „regele de la miazăzi” (ateismul/comunismul). Versetul 41 indică papalitatea cucerind „Țara cea minunată” — transformând Statele Unite protestante în Statele Unite catolice — în timp ce versetele 42 și 43 identifică Națiunile Unite, reprezentate de Egipt, drept cedând în fața unei uniuni tripartite alcătuite din Națiunile Unite (balaurul), Vaticanul (fiara) și Statele Unite (prorocul mincinos), conducând lumea spre Armagedon. Versetul 45 prezice sfârșitul acestei puteri, „și nimeni nu-i va veni în ajutor”, rana ei fiind vindecată în versetul patruzeci și unu, dar soarta ei pecetluită de versetul patruzeci și cinci.

Actium în 31 î.Hr. este punctul central al versetelor 25, 26, inaugurând domnia de 360 de ani a Romei din sanctuarul-fortăreață al ei. Având versetul paisprezece drept avertisment, istoria Romei

păgâne de la versetul șaisprezece până la tranziția către Roma papală din versetul treizeci și unu constituie linia completă a Romei păgâne. Această linie este împărțită în trei părți. Versetele șaisprezece până la douăzeci și doi reprezintă linia dominației Romei asupra Israelului antic. Versetele douăzeci și trei și douăzeci și patru identifică acea lucrare de edificare imperială pe care Roma a întrebuițat-o când cucerea prin ligi și tratate, în conjuncție cu puterea militară. Porțiunea de la versetul douăzeci și patru până la ultima expresie din versetul treizeci și unu constituie o linie în două părți, reprezentând o perioadă în care Roma s-a înălțat pe sine, urmată de o cădere.

„Vremea hotărâtă” este încheierea perioadei de 360 de ani, în anul 330. Versetele 27 până la ultima frază a versetului 31, care identifică momentul când puterea papală, reprezentată ca urâciunea pustiirii, a fost așezată pe tron în anul 538, reprezintă istoria Romei păgâne în contextul perioadei de trei sute șaiszeci de ani de stăpânire supremă, care este apoi urmată de două sute opt ani de declin progresiv.

Prin urmare, „vremea” din versetul douăzeci și patru începe în anul 31 î.Hr., prin alipirea împăratului de la miazăzi la domeniul împăratului de la miazănoapte, și se încheie în 330, cu divizarea stăpânirii împăratului de la miazănoapte între Răsărit și Apus. Din anul 330 până în anul 538, Roma păgână se destramă treptat. Diversele identificări profetice asociate diferitelor etape ale prăbușirii Romei păgâne sunt ancorele profetice care îi permit celui care studiază profeția să recunoască Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. În împlinirea versetului paisprezece din Daniel unsprezece, Roma întemeiază vedenia, iar unul dintre modurile în care face tocmai acest lucru este prin căderea sa. Versetul afirmă: „de asemenea, jefuitorii poporului tău se vor înălța ca să întemeieze vedenia; dar vor cădea.”

Când Roma este atacată de corăbiile din Chitim și, după aceea, atacă sudul, nu a fost nici ca mai înainte, nici ca mai pe urmă, căci de aici înainte este înfățișată căderea puterii romane. Primele patru trâmbițe dintre cele șapte trâmbițe ale Apocalipsei, cuprinse în capitolul opt, descriu în mod specific cele patru puteri majore care, în cele din urmă, au adus Roma Apuseană la un sfârșit până în 476. Vedenia este întemeiată atunci când jefuitorii poporului tău se înalță și cad. Vedenia profetică este ilustrată pe cadrul căderii Romei. Roma Apuseană păgână a căzut din 330 până în 538. Roma papală a căzut în 1798. În istoria celei de-a cincea și a celei de-a șasea trâmbițe, Roma Răsăriteană a căzut în fața turcilor otomani în 1453. Aceste trei căderi fac parte din vedenia care este stabilită prin jefuitorii poporului tău.

Versetul afirmă: "și tâlharii din poporul tău se vor înălța ca să întărească vedenia; dar vor cădea." De la 31 î.Hr. până în 330, Roma păgână "s-a înălțat" în supremația ei asupra lumii. Din 330 până în 538, Roma păgână a decăzut pentru a pregăti așezarea omului fărădelegii în templul lui Dumnezeu, proclamându-se Dumnezeu. Din 538 până în 1798, puterea papală "s-a înălțat", iar în 1798 a căzut. De la 31 î.Hr. până în 330, Roma Apuseană "s-a înălțat", afirmându-se drept centrul Imperiului Roman, iar din 330 până în 476 a căzut. În 330, Constantin a proclamat Constantinopolul drept centrul Romei Răsăritene, iar în 1453 Roma Răsăriteană a căzut. Perioadele diferitelor reprezentări ale Romei au fiecare o etapă în care Roma se înalță, urmată de o etapă care ilustrează căderea ei, căci "tâlharii din poporul tău se vor înălța ca să întărească vedenia; dar vor cădea."

Cuvântul ebraic tradus ca „jefuitori” este mai adecvat redat prin „încălcători”, căci se aliniază mai îndeaproape sensului primar al rădăcinii — a face o breșă sau a perturba —, mai degrabă decât prin „jefuitori” propriu-zis (care implică furt). Termenul sugerează pe cei care încalcă hotare, legi sau legăminte, nu doar fură bunuri. Roma este „încălcătorul” în profeția biblică, deși în versetul paisprezece termenul este redat prin „jefuitori”. În capitolul al doilea din Daniel, Roma este împărăția de fier, iar apoi, în capitolul al șaptelea, a patra fiară este tot Roma.

După aceasta am văzut, în vedeniile de noapte, și iată: o a patra fiară, înfricoșătoare și groaznică, nespus de puternică; avea dinți mari de fier; devora și sfârâma, iar rămășița o călca în picioare cu picioarele ei; era deosebită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne. Daniel 7:7.

Fiara a patra — care este Roma — are dinți de „fier”, căci este aceeași a patra împărăție reprezentată prin fier în capitolul doi. În versetul șapte, fiara a patra a Romei „sfârâmă în bucăți”, iar când sfârâmă în bucăți, „calcă în picioare ceea ce mai rămânea cu picioarele sale”. Fiara Romei este împărăția de fier, iar trăsătura de a sfârâma în bucăți și de a călca în picioare ceea ce mai rămânea reprezintă actul persecuției. Persecuția adusă asupra Israelului antic a fost un „semn”.

Și încă toate aceste blesteme vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge, până vei fi nimic; pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tău, ca să păzești poruncile Lui și rânduielile Lui pe care ți le-a poruncit. Și ele vor fi asupra ta ca semn și ca minune, și asupra seminței tale pe vecie. Pentru că nu I-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu veselie a inimii, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor; de aceea vei sluji vrăjmașilor tăi, pe care Domnul îi va trimite împotriva ta, în foame, și în sete, și în goliciune, și în lipsa tuturor lucrurilor; și va pune un jug de fier pe grumazul tău, până te va nimici. Domnul va aduce împotriva ta un neam de departe, de la marginile pământului, iute ca vulturul când zboară; un neam a cărui limbă n-o vei înțelege; un neam cu față aspră, care nu va ține seama de persoana bătrânului și nu va arăta milă tânărului. Deuteronomul 28:45-50.

Blestemele asupra Israelului antic, pricinuite de răzvrătirea lor, constituie „un semn și o minune, și asupra sămânței tale în veci”. Blestemul avea să fie adus asupra lor prin „un neam cu înfățișare aspră”. Fiara cu dinți de fier care „sfârâmă în bucăți și calcă în picioare rămășița” din capitolul șapte este, de asemenea, a patra împărăție care purcede din împărțirea împărăției lui Alexandru; și, la fel ca la Moise în Deuteronom, acea împărăție este un neam a cărui limbă Israelul antic nu ar fi înțeles-o. Împărăția Romei din Daniel, capitolul opt, este un neam cu înfățișare aspră și un neam care vorbește o limbă diferită.

Iar aceea fiind sfârâmată și patru ridicându-se în locul ei, patru împărății se vor ridica din neamul acela, dar nu în puterea lui. Iar la vremea de pe urmă a împărăției lor, când călcătorii de lege vor fi ajuns la plinătate, se va ridica un împărat cu chip aprig și priceput în tâlcuirea cuvintelor întunecoase. Daniel 8:22, 23.

„Jefuitorii (sfârâmătorii) poporului tău” confirmă viziunea, se înalță și cad. A patra împărăție de fier a fost Roma păgână, care a domnit suveran înălțându-se pe sine, dar a cărei cădere finală a devenit o caracteristică profetică ce confirmă viziunea. Sunt sfârâmători, căci calcă în picioare

poporul lui Dumnezeu prin prigoană.

Vom continua acest studiu în articolul următor.